No. 65.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 31 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 55. Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

De verwerping der wet op de conversie.

Om de inkomsten met de uitgaven van den Staat in evenwigt te brengen, werden er van de eene of andere zijde offers gevorderd. Door de invoering eener bezuiniging van 2 à 3 millioen jaarlijks, te vinden door inkrimping der belooningen of door geheele wegzending of het pensioneren van — men weet nog niet wie, maar de slag moet hier of daar vallen, — zullen er, *door velen*, gewigtige offers moeten gebragt worden.

De nijverheid betaalt nu reeds van de inkomsten, welke zij verdient, *eens* in de *personele belasting*, welke zich regelt naar de vertering; en vervolgens in het *patentregt*, hetwelk zich regelt naar de vooronderstelde winsten van het bedrijf; dat is veelal *tweemalen* belasting van dezelfde verdiensten of inkomsten. Hier kon derhalven in billijkheid geene *derde* heffing van dezelfde inkomsten geschieden zonder schreeuwende onregtvaardigheid. [Men zal naderhand zien, dat er menschen zijn, die daarin geene zwarigheid zouden vinden.]

De inkomsten, voortvloeijende uit schuldbrieven ten laste van den Staat waren tot dusver slechts *eenmaal* belast, en dat nog wel bij sommigen maar voor *een gedeelte*, en bij anderen *in het geheel niet*. Wie f 5000 inkomen van effecten had en slechts f 1000 verteerde, betaalde in de personele belasting slechts zóóveel, als de man van nijverheid, die met moeite f 1000 verdiende, maar die daarenboven nog zijn *patent* betalen moest. De f 4000 van den rentheffer, welke hij overgaarde, bleven dus *onbelast*. De bemiddelde man van nijverheid, die uit de inkomsten van deze alleen leven kon, maar daarenboven nog staatspapier bezat, betaalde van de inkomsten van dat staatspapier in het geheel niets.

De *handwerksman* of *dagloner*, die het zoover kon brengen van geregeld f 6 's weeks te verdienen, moest daarvan in de meeste steden ⅓, en hier en daar nog meer ten offer brengen; zóó gunstig waren hem de middelen op de consumtie; ook zijne inkomsten konden dus gezegd worden, redelijk wel belast te zijn.

Er waren, ook na de ingevoerde bezuinigingen, ook na de offers door diegenen te brengen, welke van staatswege voor hunnen arbeid loon genieten, nog meerdere opofferingen noodig; want — de rente der staatsschuld, meer dan 40 millioenen, moest prompt betaald worden, zou het crediet en daarmede de waarde der schuldbrieven voor de houders derzelve niet grootendeels te loor gaan.

Dat te loor gaan dier waarde wilde de Regering niet, *maar het tegendeel*. De Regering zeide tot de houders van Nederlandsche schuldbrieven: » Hoort eens » vrienden! Gij vooral hebt er belang bij, dat het » Nederlandsche staatspapier eene toenemende waarde » erlange; dat de rente, *die zware rente*, geregeld » kan blijven betaald worden. Gij betaalt nu, of » maar *eens*, of maar *gedeeltelijk*, of *in het geheel* » *niets* van de inkomsten, welke gij uit dat staatspapier » trekt. Eilieve, wees zoo goed, dit even in te zien; » wees zoo goed, ons, (uwe Regering), een handje » te helpen, opdat wij uwe belangen kunnen voor- » staan. Getroost u nu ook eens, om, zoo als ieder » ander, geen rentheffer zijnde, van zijne inkomsten, » meestal *dubbel* betaalt, eenige meerdere opoffering » te doen dan wij tot hiertoe van u gevorderd hebben. » Waarlijk, gij zult zien, dat het in uw eigen belang » is; en om u te toonen, dat wij uwe schade niet willen, » zullen wij u zoodanig schuldbewijs in handen geven, » (tegen intrekking van het vroegere) hoedanig nieuw » schuldbewijs de ondervinding leert, dat, in eenen » Staat, welk zich in goede orde bevindt, bijna jaarlijks » in reële waarde stijgt, zonder vrees dat die waarde door » eenigen maatregel van conversie kan worden vermin- » derd. Alsdan komt de Staat op eenen geregelden » voet: de inkomsten dekken de uitgaven, en GIJ zijt » veilig van uwe bezittingen."

Zóó sprak de Regering in de conversie-wet. En wat hebben de rentheffers daarop geantwoord. Zij knikten een vriendelijk toestemmend antwoord, blijkens de rijzing der waarde van al het staatspapier, hetwelk blijvend zou zijn. Hadden zij *neen* geschud, zij hadden bij zichzelven gezegd: » Wacht een beetje: de » Regering zit in 't nauw. Zij kan de openbare » rente niet meer betalen, zonder ons mede te laten » dragen. Dat wordt te gek. De koers is nog redelijk » hoog; wanneer ik mijn geld in kas heb, dan ben ik » zeker. De Regering wil nu maar f 4.23 rente van » f 100 kapitaal geven; dat is te weinig; en wanneer » ik een deel verkoop, en medewerk, om den prijs » van het staatspapier te doen dalen, dan kan de » Regering niet doen wat zij verlangt; want men zal » geen 3 pCts. effect tot 72 willen nemen, wanneer » het 2½ pCts op 55 of 54 of daar beneden staat. Weg » dus, gij gedeelte mijner 2½ pCt. Werkelijke Schuld! » Vriend makelaar, koop er Russen of Oostenrijkers » voor: ik vertrouw de *Nederlanders* niet langer!"

Maar zóó deden de Nederlandsche rentheffers niet. Zij hielden hun papier vast, en knikten aan de Regering, welke het voorstel deed, een vriendelijk *ja* toe.

Onze ooren hebben het moeten hooren, dat, in de Kamer onzer volksvertegenwoordigers, beweerd werd, dat die verhooging van vertrouwen in ons staatspapier bijna uitsluitend het werk was van *beursspeculanten*. Maar er is verzuimd op te merken, en wij hadden dit zoo gaarne door den mond van den, voor ons staatscrediet onvermoeid werkzamen, doch door arbeid en zorgen overstelpten Financie-Minister hooren tegenwerpen, dat die beursspeculanten, om de rijzing van den koers van ons staatspapier te *kunnen* daarstellen, de ondersteuning behoefden van het vertrouwen van die duizende houders van Nederlandsch staatspapier, die *geene* speculanten zijn, en die, zonder vertrouwen, door verkoop de opdrijving zouden hebben onmogelijk gemaakt.

Deze door *niet* te verkoopen en vertrouwen te stellen op de toekomst van Nederland, hebben JA gezegd op het voorstel der Regering.

De rentheffers van Nederland *wilden* dan medewerken, *wilden* de hand leenen, om het vaderland te redden uit zijnen financielen nood. Zij *wilden*, dat de voorgestelde maatregel der Regering zoude gelukken; zij waren overtuigd, van de noodzakelijkheid hunner medewerking; zij waren overtuigd, dat, door het tot stand brengen van dien maatregel, hun eigen wezenlijk belang zou worden bevorderd, hunne inkomsten en kapitalen voor de toekomst verzekerd.

Laat ons *nu* zien, hoedanig de achtbare meerderheid der Tweede Kamer onzer volksvertegenwoordiging, in welke de heer BRUCE, gelijk wij nader zullen aantoonen, zulk eene waardige plaats bekleedde, de zaak beschouwd heeft. *(Het vervolg hierna.)*

Invallende gedachten.

Het smachtend verlangen naar eene ministeriele portefeuille, (hetwelk een oorspronkelijk vrijzinnig man met de *type* der aristocraten kan in verband brengen,) heeft wel zijn nadeel, maar toch ook zijn voordeel in eenen Staat.

Het spreekwoord zegt: » *Wie een ander jaagt*, » *staat zelf niet stil.*" Maar een portefeuille-jager jaagt dan toch ook ten minsten den Minister, dien hij tot zijn wit gekozen heeft. De zucht om dezen te vangen of te treffen maakt den portefeuille-jager daarbij zoo snedig en vlug als een speurhond, zoo scherpzinnig als eene fret. Op die wijze, wordt er niets vergeten of over het hoofd gezien; alles wordt doorsnuffeld en doorzocht, zoover het jagt-terrein maar strekt.

De gejaagde Minister wordt hierdoor wel gedwongen, zich op den grooten, veiligen en tevens korten weg, — dat is op de heirbaan der eerlijkheid, — te houden; waar hij ruimte heeft, om zijne natuurlijke wapenen en verdedigingsmiddelen met het meeste voordeel, en zelfs met hoop op overwinning, op zijne aanvallers te gebruiken; iets hetwelk hem in het kreupelbosch der dubbelzinnigheid of in de enge en duistere konijnen-holen des bedrogs, — door speurhond of fret achtervolgd, — niet zoo goed gelukken zou.

Men moet dus waarlijk de portefeuille-jagt, in opzigt tot het staats- en volksbelang, geenszins uit een al te donker oogpunt beschouwen. Zij heeft almede, eveneens als de meeste wereldsche zaken, haar voor en tegen.

NIEUWSTIJDINGEN.

EGYPTE.

— Dezer dagen was Kairo getuige van eene executie, geheel in den geest der Oosterlingen. Twee Fellahs, welke voor den regter als getuigen verschenen waren, deden een valschen eed. Toen dit ontdekt werd, veroordeelde men hen tot eene zeer eigenaardige straf: de schuldigen namelijk werden rugwaarts op een' en denzelfden ezel geplaatst, het gelaat goed ingesmeerd met verschen kalk en honig, terwijl de scherpregter in alle straten, door welke zij togen, hunne misdaad uitriep.

DUITSCHLAND.

WEENEN, 17 Mei. Bijzondere tijdingen maken gewag van een kleinen opstand aan de Boheemsch-Saksische grenzen, een volledige vrouwenkrijg in het voormalig vaderland der Amazonen, die slechts door de gewapende magt heeft kunnen worden gedempt. De aanleiding hiertoe gaf de mishandeling, welke van eene arme vrouw van een' grenswachter onderging die haar een' zak met in Saksen gekochte aardappelen afnam, den inhoud in het water wierp en een mandje van de oude vrouw onder zijne voeten vertrad. De verontwaardigde vrouwen namen aanstonds partij voor de mishandelde, en zoo ontstond een oploop, waarbij ongeveer twaalfhonderd wijven, met dorschvlegels, hooivorken enz., gewapend, met Saksische kohorten slaags raakten. De werkzame tusschenkomst der politie en eene kompagnie veldjagers hebben echter spoedig een einde aan de geschiedenis gemaakt. Overigens is het gebrek aan levensmiddelen in die streken nog altijd zeer voelbaar; de prijzen der gewone levensbehoeften zijn eens zoo duur als in de residentie, en de bewoners van het Reuzengebergte deelen in den nood van hunne broeders in het Ertsgebergte.

BRESLAU, den 12. Mei. Den 1. dezer is in het dorp Prisselwitz, tot den Breslauer kreits behoorende, een voorval gebeurd, hetwelk het droevige bewijs levert, hoe ook nog in de 19. eeuw dwaze vrees de menschen zoozeer beheerschen kan, dat zij door dezelve tot het verzuimen der eerste hoofdpligten van christelijke liefde gebragt worden. Op den gezegden dag, des namiddags ten 12 ure, stierf in het genoemde dorp de bij den katholijken boer *B.* dienende ongehuwde *Anna Rosina Willig*, 26 jaren oud, aan de natuurlijke kinderpokken, welke ten gevolge van gevatte koude naar binnen geslagen waren. De moeder der overledene bewaakt het lijk, kleed het in het doodshembd, en legt het, anders bijna geheel naakt, doch met een laken gedekt op de slaapkamer van den boer *B.* in eene bedstede, waaruit zij te voren het beddegoed genomen en het op eene in de kamer staande kast gelegd had. Hierop gaat zij, na de kamer van buiten gegrendeld te hebben, naar Markt-Borau, om den dood harer dochter aan den doktor te berigten en hem te verzoeken, het lijk te komen bezigtigen; vervolgens naar den evangelischen leeraar aldaar om de begrafenis te bestellen, en keert daarop, nadat zij te Prisselwitz omstreeks half 9 ure nog eenmaal in het huis van den boer *B.* geweest is, naar Jackschönau, hare eigenlijke woonplaats, die eene kwartwijl van Pressilwitz gelegen is terug.

De boer *B.* gaat tegen den avond het zoogenaamde Gebot, doch zijne vrouw en jongen, welken zij in hunne dienst hebben, blijven te huis. Omstreeks 9 uren hooren zij een bonzen en geklop en de jongen zegt tot de vrouw: « Kan dat ook de baas zijn, die naar huis komt en aan de deur klopt?" « Neen," herneemt zij, « hij zal het niet wezen, want hij heeft immers den huissleutel medegenomen." Zij bemerken nu, dat het kloppen uit de kamer komt, in welke men het lijk nedergelegd heeft, worden bang en wagen niet naar de kamer te gaan om de reden van het geraas te onderzoeken, maar doen den boer *B.* halen. Deze komt, hoort het kloppen duidelijk, en is overtuigd, dat zijne meid uit haren doodslaap weder ontwaakt moet zijn; maar in plaats van haar oogenblikkelijk te hulp te snellen, zendt hij eerst naar den nachtwacht, die inmiddels zelf de ongelukkige uit het venster heeft hooren roepen en daarop toekwam. Doch ook nu nog opent men voor haar de deur niet, maar de wacht wordt eerst naar Jackschönau aan de moeder van het meisje gezonden. Tegen 10 ure komt deze nu te Prisselwitz en is de eerste, welke in de kamer gaat, waar zij met blijde verbazing hare dochter levend en ook reeds in haar bed bevindt. Deze verhaalt haar nu hoe zij plotseling ontwaakt was, zich zeer koud gevoeld en met verbazing bemerkt had, hoe zij bijna naakt was. Zij kon niet begrijpen wat er met haar gebeurd was, was naar de deur gesneld en had langen tijd aan dezelve geklopt en om hulp gesmeekt; zij had ook gehoord en gezien, dat menschen met licht in de nabijheid der kamerdeur gekomen waren, en had dringend gebeden, dat men haar toch slechts haar beddegoed zou geven; doch te vergeefs, men had haar niet geantwoord en zich weder verwijderd. Plotseling had zij nu, in den donker aan de kast gestoten en tot hare blijdschap bemerkt dat haar beddegoed daarop lag, waarin zij zich dan terstond gewikkeld had.

FRANKRIJK.

— Uit Lyon schrijft men, dat men in deze stad sedert eenige dagen talrijke benden landbouwers uit Zwitserland en uit den Elzas, die zich naar Afrika begeven, ziet doortrekken. Geheele huisgezinnen begeven zich derwaarts, om de nieuwe dorpen, door den Gouverneur-Generaal

Bugeaud aangelegd, te bewonen. Indien er eene betere [illegible] aan de wijze van Colonisatie gegeven werd, zouden voorzeker vele landverhuizers, die zich nog dagelijks naar Noord-Amerika begeven, Algiers boven de Vereenigde Staten verkiezen.

— De heer *Guillier*, machinist van het Théatre des Variétés, heeft een brandladder uitgevonden van ijzerdraad, welke men in eene lade van eene commode kan bergen.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 27. Mei. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden zijn de beraadslagingen over het ontwerp van wet *tot regeling van 's Ryks openbare schuld* voorgezet en ten einde gebragt.

Nog onderscheidene leden, waaronder de voorzitter der Kamer, alsmede HH. Exc. de minister van binnenlandsche zaken, finantiën en koloniën, hebben het woord gevoerd.

Ten laatste, bij vier ure, is men tot de hoofdelijke omvrage van het ontwerp overgegaan.

De uitslag was, dat 30 stemmen zich *tegen*, 24 *voor* het ontwerp verklaarden, zoodat *Z. M. eerbiedig zal worden verzocht, de voordragt in nadere overweging te nemen.*

Tegen het ontwerp hebben zich verklaard de heeren: *Hooft, Star Busmann, Cost Jordens, de Man, van Nagell, Anemaet, Luzac, Gockinga, Buma, Brouwer, Bruce, van Heeckeren, van Hoorn, van Burgh, den Tex, Uytwerff Sterling, de Backere, Tromp, Warin, Goltstein, Boreel, van Rappard, Ryckevorsel, Verwey-Mejan, van Rechteren, Heloma, Michiels van Verduinen, Scheers van Harencarspel, Kniphorst, Panhuijs* en *Gevers.*

Voor het ontwerp hebben zich verklaard de heeren: *Sasse van Ysselt, Hinlopen, Druyvensteyn, van den Bosch, Menso, van Tuyll, Petit, Cornelie, Enschedé, van Nes, Repelaer, Luyben, Schooneveld, Ingenhousz, van Akerlaken, Gouverneur, Nedermeyer van Rosenthal, van Dam van Isselt, Nederburgh, Romme, Bleiswyck, Backer, Corver Hooft* en *Mutsaers.*

Na afloop der stemming, hebben onderscheidene leden aanteekening in de notulen verzocht, dat zij niet medegewerkt hebben tot de afstemming der wet.

'S GRAVENHAGE, den 29. Mei. In de zitting van de Kamer van heden zijn met nagenoeg algemeene stemmen aangenomen het ontwerp van wet, betreffende de boedelscheiding en dat wegens het tarief.

Bij de discussien over de laatste voordragt hebben vele Leden hun genoegen betuigd wegens de tegenwoordigheid van Z. Exc. den Minister van Financien, die daarop verklaard heeft, dat uit zijne tegenwoordigheid op heden, nog niet was af te leiden, dat Z. Exc. aan het bestuur zou blijven.

De Vergadering is tot kort na Pinksteren gescheiden.

GRONINGEN, den 23. Mei. Als eene bijzonderheid wordt ons gemeld, dat de staf met het 1e bataillon van het 4e regement infanterie, op deszelfs marsch van Breda, Geertruidenberg en Willemstad naar Groningen, onder anderen nachtkwartier heeft gehouden in het dorp Beilen, op zijde van den straatweg van Meppel naar Assen, in de heide gelegen.

Dit dorp had het laatst inkwartiering gehad in het jaar 1814 van kozakken, en in 1818 van kurassiers, zoodat aldaar sedert 25 jaar geene troepen gelogeerd hadden: geen wonder dus, dat op de tijding, dat aldaar een bataillon met de muzijk van het regiment zoude aankomen (vooral met den Zondag), van de 2600 inwoners, welke dit plaatsje telt, 5 à 600, reeds op een half uur afstands, hetzelve te gemoet kwamen, en deze troepen, zelfs door menschen van 25 à 30 jaren, als iets vreemds werden aanschouwd, terwijl velen dezer welligt nooit een militair hadden gezien. Ieder hunner beijverde zich dan ook, om, bij deze buitengewone gelegenheid, den vermoeiden soldaat deszelfs kort verblijf aldaar zoo aangenaam mogelijk te maken. — Men zag des namiddags, bij het spelen der muzijk, den ingekwartierden soldaat met den huisvader en deszelfs huisgenooten, als ware hij een zoon des huizes, het dorp doorwandelen, terwijl het talrijke uitgeleide der inwoners, den volgenden morgen, getuigde van de goede verstandhouding, welke er tusschen hen en de gelogeerde troepen had geheerscht, en laatstgemelden, door een gevoel van dankbaarheid doordrongen, geene woorden konden vinden, om de goede behandeling, hun door deze eenvoudige en vreedzame dorpelingen aangedaan, te roemen.

GOES, den 26. Mei. Hetgeen men zelden hoort, hoort men thans. De landlieden zonder uitzondering spreken hunne tevredenheid uit over het jaargetijde, over de vruchtbaarheid van den grond, den groei van gras en van alle veldgewassen, enz.

Wat wij vroeger mededeelden van de wintervruchten, geldt ook thans van het zomergezaai, 't welk door den telkens vallenden malschen regen welig opschiet, vooral het Vlas.

Uit verschillende kanten van ons eiland hoort men, dat de vruchtboomen, die nimmer bloeiden of vruchten droegen, thans rijk geladen zijn. Alleen de kersenboomen zijn niet zoo sterk aangeslagen, 't welk misschien aan de laatste vorst bij 't vroeg bloeijen dier boomen, moet toegeschreven worden. Wanneer zomer en herfst deze verwachting niet te leur stellen, de oogst gunstig binnenkomt en de kwaliteit der vruchten goed is, kan dit jaar veel vergoeden, gelijk zulks voor onze landlieden behoefte is.

MENGELINGEN.

Rijkdom en Tevredenheid.

(Een luimig verhaal).

(Vervolg van onze vorige.)

« Die waren verloren, als gij slechts niet afhouden *moest!"* — « Wie zegt dat?" vroeg FERDINAND hevig en vol strijdlust. « Dank moet de regering het mij wijten, als ik eene volkomene zegepraal behale en deze gelegenheid wil ik mij niet laten ontsnappen. Dat de kapitein de noodige seinen doe geven! dat de vloot zich in slagorde schare! En gij, mijn beste vriend MISPEL! zult wel een weinig acht op mij geven. De ondergang des vijands is onvermijdelijk en er ontbreekt ons slechts eene stijve koelte om hem geheel te verstrooijen."

« Van harte gaarne, mijne goede Heer! ik wil u die dadelijk bezorgen," dus sprak het erkentelijke duiveltje; kraauwde zich achter de ooren, en plotselings draaide de wind, teisterde de vijandelijke schepen, terwijl een zwaar onweder den gezigteinder verduisterde. De seinen gingen heen en weder. De slag begon; en onder het woeden der elementen, viel FERDINAND, die den wind in zijn voordeel had, den vijand aan, en zijne kanonnen braakten vuur en verderf. Hij zegepraalde. Wat den woesten krijger ontkwam, werd door de vuurpijlen, die MISPELTJE uitdeelde, vernield en in den grond geboord. — FERDINAND zond de heugelijke mare naar de hoodstad; doch, in plaats van roem en belooning ontving hij het bevel om zich voor een krijgsraad te verantwoorden en daarna te laten dood schieten, om dat hij tegen zijne instructien gehandeld had. Als een bezetene, voer hij tegen zijnen armen, kleinen duivel uit, om dat hij hem niet gewaarschuwd had. « Wel! wat weet ik van uwe wetten!" gromde deze. « Om u echter van mijne eerlijkheid te overtuigen, zal ik u redden. Ik heb wel geen regtsgeleerde, maar ik zal er u eenen bezorgen. Doch, patroon! wat zult gij nu beginnen? . . . Luister: In een naburig land is men om eenen koning verlegen; zoudt gij welligt . . . . ." vreugdedronken gaf FERDINAND zijne toestemming, en terwijl hij zich in zijne gedachten met het streelende denkbeeld bezig hield van nu weldra hoegenaamd geenen opperheer boven zich te hebben — had hij de kroon reeds op zijn hoofd.

Wat is het een lust, koning te zijn! Op het balkon van het koninklijk paleis stond FERDINAND DE I, reeds aan wonderlijke standverwisselingen gewoon. Met een koelen blik aanschouwde hij den feestelijken optogt van zijn volk. Al de gilden, met de voortbrengselen hunner nijverheid beladen, trokken hem statig voorbij, en deden de lucht weêrgalmen van het gejuich: « Leve de koning!" Toen tikte hij, met den lach der tevredenheid op de lippen, welgevallig zijnen in een' page herschapen MISPEL op den schouder, en luide klopte zijn hart. Maar weldra begon hij het onbehagelijke van zijnen stand te gevoelen; want het met rassche schreden voorwaarts rukkende vijandelijk leger, voerde de wanhoop ten top. Te vergeefs spilde de duivels-page al zijne kunsten en vernuft om zijnen gunsteling te helpen. De koning had bij een naburig volk hulp gevraagd, en ook verkregen, om den voortrukkenden vijand tegen te houden. Doch die hulpbenden moesten van krijgs- en levensbehoeften voorzien, en de inlandsche troepen behoorlijk gewapend worden; en helaas! de schatkist was ledig. In dezen benarden toestand, wilde de koning vrede maken en aan de billijke eischen des vijands toegeven; dan, nu vergaderden de staten des rijks en weigerden hunne toestemming. En zij begonnen er reeds over te beraadslagen, om den magteloozen FERDINAND van den troon vervallen te verklaren. « Raad mij, help mij!" zeide deze laatste, van woede bevende, tot MISPEL; — die de schouders ophaalde en zweeg. « Moet ik dan altoos aan anderen onderdanig zijn? Liever wil ik over Heidenen regeren, dan mij aldus de wet te laten voorschrijven?" — « Dat staat aan u, mijn hoogvereerde patroon!" lispelde het getrouw duiveltje. « Te *Damascus* in men om een Sultan verlegen; wilt gij het eens beproeven?" — « Heerlijk!" riep FERDINAND I, die zich schielijk al de spookjes van de *duizend en eene nacht* herinnerde; en — reeds lag hij op de zachte kussens in het paleis der Sultans van *Damascus.*

V.

Het nieuwe der hem omringende voorwerpen bragt den gewezen koning in eene soort van verrukking. Hooge palmboomen beschaduwden zijne vensters; beeldschoone meisjes boden hem koffij en opium aan. De opperschatmeester stelde hem de sleutel der schatkamers ter hand en de *Kislar-Aga* die des harems; met een statig stilzwijgen, omringden hem de Kapudan-Pacha's en alle zagen hem naar de oogen, om den minsten zijner wenschen te raden. Het gedienstig duiveltje zat als een papegaai op den stok. « Ik wil uitrijden!" beval de sultan, en voor zijne deur hinnikte het prachtig opgetuigde ros; rijk gekleede trawanten geleidden den onbeperkten alléénheerscher. Maar — waarheen hij zijnen togt wenden mogt, vlugtte alles van de straten weg: deuren en vensters werden gesloten; geen sterveling liet zich zien. Dat kwam den sultan vreemd voor. « Wat beteekent dat?" vroeg hij zijnen grootvizier — « Grootmagtige Heer!" antwoordde deze, « sedert de laatste plundering zijn de lieden zoo schuw geworden." — En welke plundering?" — « De wachten van het vorige bestuur bedreven die." « En ongestraft?" — » Helaas, Heer! de geregtigheid slaapt, als zij waken moet." Onze FERDINAND verliet de uitgestorvene straten en *Bazar*, en keerde, in diepe gedachten verzonken, naar zijn paleis terug. « Ik wil tijdverdrijf hebben," zeide hij tot zijnen getrouwen dienaar MISPELTJE; « ik wil tijdverdrijf hebben!" Welnu, sprak LORRETJE — laat danseressen en goochelaars komen, en, als zij u niet bevallen, laat eenige van hen het hoofd afslaan!"

« Foei!" riep FERDINAND met eene donderende stem; en deze deed al de omstanders *zoo* verschrikken, dat zij voorover op hun hoofd vielen, uitroependen: « Heer! waarom vertoornt gij u? Beveel dat men ons van het leven beroove, wanneer dit u een glimlachje afdwingen kan!" — « Huichelachtig gebroed!" bromde FERDINAND bij zich zelven, en volgde den gesnedene naar den *Harem.* Welke onafzienbare reijen van schaamtelooze en ziellooze gezigten! Nergens aanlokkende minzaamheid; nergens liefde; — alles, alles — vernederende slavernij! Verachtelijk draaide de FERDINAND den *Kislar-aga* den rug toe, toen deze, met zijn zweep klappende, de dames opmerkzaam maakte, dat de heer des Rijks naderde. « Reeds de ingang tot den vrouwenkerker is donker als de hel," zeide FERDINAND, het zwarte gewelf der poort beschouwende. « Deze plaats is opmerkenswaardig, Grootmagtigste Heer! want hier werd Sultan HUSSEIN, één uwer voorgangers, vermoord, ziede de *Kislar-aga* op zijne beurt. » Verschrikkelijk!" riep FERDINAND uit. — « Is *Damascus* dan een moordenaarshol, en ben ik van misdadigers omringd?" — « *Allah* is groot!" zeide de *Kislar-aga*, zich ootmoedig buigende. « Het menschelijk leven is kort; en sedert onheugelijke tijden is geen sultan van *Damascus* eenen natuurlijke dood gestorven. Meest allen vielen zij onder de dolken van gehuurde moordenaars." — Even als eene pestziekte ontvlugtte FERDINAND den zwarten onheilsbode en riep zijn duiveltje toe: « Weg MISPEL, weg van hier! Liever in de eenzaamheid eener woestenij, dan langer te vertoeven in een oord, waar de knecht over den Heer gebied!" — « Zoo als gij verkiest," piepte de bonte vogel; « houdt u aan mijne vleugelen vast. Digtbij den berg *Sinaï* staat juist de hut eens kluizenaars ledig. Eer uw mond het schoone *Damascus* het « vaarwel!" kan toeroepen zijn wij reeds daar.

VI.

FERDINAND, de nieuwe *Diogenes* der eenzaamheid, was wars geworden van al de zorgen der beschaafde wereld, zoo wel als van hare genoegens en behoeften. Het nabijgelegen klooster zond hem levensmiddelen; onder de nalatenschap van den overleden kluizenaar, vond hij eenige oude kleederen, een bed van bladeren om er op te rusten, met een steen tot hoofdkussen; voorts een oud legendeboek, dat hij, — dank zij MISPELTJE, die hem dikwijls bezocht en daarin onderwees — weldra leerde verstaan. Niets meer van de ondankbare wereld willende weten, leefde hij eenen geruimen tijd in de rust eens wijzen, en achtte zich gelukkig in zijne behoeftigheid niemand onderdanig te moeten zijn. Langen tijd hoorde MISPELTJE bij zijne bezoeken, uit den mond van FERDINAND herhalen: dat hij zijne tevredenheid vond in zijne onafhankelijkheid, en dat hij het genot zijner vrijheid boven alle wereldsche eer en vermaken prees. Van tijd tot tijd werd het onderhoud echter ééntooniger. FERDINAND geeuwde en MISPELTJE volgde daarin zijn voorbeeld. « Gij begint weder tijdverveling te gevoelen," zeide deze, « en ik geef u mijn woord, dat het met mij niet minder zoo gesteld is. Wat moet men toch doen om het u naar den zin te maken, wispelturige die gij zijt?" — « Ei!" hernam FERDINAND, « hoe zoude ook iemand de tijd niet vervelen? Altoos en eeuwig hetzelfde; ware ik bij dat alles, zoo als ik mij vleide, slechts heer en meester! Maar neen! de Bedouinen zijn het die mij telkens ontnemen, wat ik bijeen vergaard heb; het water van mijne bron maken zij door hunne kameelen troebel en onzuiver, en biede ik den minsten tegenstand, dan dreigen zij mij te zullen vermoorden; Ach! . . ." hier zweeg hij met eenen diepen zucht.

« Wat moet ik dan voor u doen?" vroeg MISPEL lagchende, « vijfmaal heb ik nu reeds aan uw verlangen voldaan, en slechts nog eens, voor de zesde keer kan ik u in eenen anderen toestand verplaatsen. Let echter wel op: behaagt u dan ook uw nieuwe werkkring niet, dan helpt geene tegenspraak; dan zijt gij aan mijne dienst verbonden, en ik doe u als bediende, een verblijf in het gebied mijns meesters, den magtigen LUCIFER, aanwijzen. Bedenk u dus wel en kies!" « Maar verlos mij vooraf uit deze zandwoestijnen. Al ware ik slechts een gemeen man, ja al had ik ook vrouw en kinderen, ik zoude nogtans gelukkiger zijn dan in deze eenzaamheid!" » Bravo!" riep MISPELTJE met eene juichende stem, « op dit oogenblik vindt een hovenier, die eene zeereis ondernomen hebbende om buitenlandsche gewassen te *halen*, en die zich reeds op de terugreis bevond, zijnen dood in de golven; vertroost gij de achterblijvenden!" — « Wie?" — « De vrouw, de kinderen, den huisvriend." — « De Hemel moge mij bewaren!" riep de ontstelde FERDINAND uit, die zag, dat MISPEL hem bij het woord gevat had. Maar op hetzelfde oogenblik sprong eene horde Arabieren op den armen FERDINAND los, zoodat hem niets overbleef, dan zich hoe eerder hoe liever naar den voorslag van zijnen gehoogchelden raadgever te schikken en het aanbod aan te nemen. MISPEL veranderde terstond in een reusachtig spook, nam zijnen beschermeling onder den arm, sloeg zich met hem door de Bedouinen heen, en zette hem in *Duitschland*, met een valiesje op den rug aan de deur van een bevallig huisje neder.

(*Vervolg en slot hierna.*)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 30. Mei. Sedert den 27. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De Flora, V. Tampke, Marseille, stukgoed; the Jonian, F. Paul, Cephalonia, zwavel; Vaaren, S. Matsen, Nerva, hout; la Reine, R. Jansen, Hull, vlas; the Jane, J. Devon, Brasilien, koffij; Sarah Cheaff, W. Graij, New-York, stukgoed, Catharina, H. Egberts, IJstad, haver; Nephtunis, C. Barchman, Hoppet, C. Nelson, beide hout; Calijpso, S. Jordstad, Stockholm, teer; Bongina, R. J. Jonge, Koningsbergen, tarwe, the Cowper, W. Heffington, Mobile, koffij; Belle Aliance, J. Behm, Memel, hout; Precurseur, B. Scholey, Liverpool, klipzout, Elswick, N. Jager, New-Castle, stukgoed; Lisette, J. Rake, Drontheim; de stad Berlyn, P. Maseek; J. Olsen, beide Dantzich, alle rogge.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

De Maria, J. Brabander; Glide, J. Allister, Infatigable, J. Moller, alle New-York, stukgoed; la Camille, P. Caban, Havre de Grace; Christian, J. Larsen, St. Ubes, Effort, J. Arnott, New-Castle; Janet, R. Brown, Livorno; Phoenix, N. Ludwigsen, Riga; George, J. Howley, Dundee; Leda, J. Clausen, Avontour; Sophia Maria, A. Kohlberg, Gothenburg; Manchester, H. Jarman, New-York, alle ballast.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.